

Daniel Kitabı - Numara Yüz On Yedi

Yakında çıkacak Pazar yasasının açığa çıkarılması: Kaçış işaretinin tipolojik analizi

Jeff Pippenger
2024-03-05

Bayan White, yakında çıkarılacak Pazar yasasını, MS 66 yılında Roma ordularının Kudüs'ü kuşatmasıyla örneklenen "işaret" olarak tanımlar ve bunu yaparken, gözleri olduğu halde görmeyen, kulakları olduğu halde işitmeyen bir sınıfı da tanımlar.

Sonsuzluk önümüzde uzanıyor. Perde kaldırılmak üzere. Bu ağır, sorumluluk gerektiren konumu işgal eden bizler, ne yapıyor, ne düşünüyoruz ki etrafımızda ruhlar helâk olurken bencil rahat düşkünlüğümüze sarılıyoruz? Yüreğlerimiz büsbütün duyarsızlaştı mı? Başkalarının kurtuluşu için yapmamız gereken bir iş olduğunu hissedip anlayamıyor muyuz? Kardeşler, gözleri olup da görmeyen, kulakları olup da işitmeyenlerin zümresinden misiniz? Tanrı'nın size kendi iradesinin bilgisini vermesi boşuna mı? Size uyarı üstüne uyarı göndermesi boşuna mı? Yeryüzüne gelmek üzere olana dair ebedî hakikatin beyanlarına inanıyor musunuz, Tanrı'nın yargılarının halkın üzerinde asılı durduğuna inanıyor musunuz ve hâlâ rahatına düşkün, tembel, vurdumduymaz, zevkperest bir halde sakın sakın oturabilir misiniz?

"Tanrı'nın halkının sevgilerini bağlamasının ya da hazinelerini dünyada biriktirmesinin şimdi zamanı değildir. Erken öğrenciler gibi, ıssız ve tenha yerlere sığınmak zorunda kalacağımız zaman uzak değildir. Roma ordularının Yeruşalim'i kuşatması Yahudiye'deki Hristiyanlar için nasıl kaçış işareti olduysa, ulusumuzun papalığa ait Sebt'i zorunlu kılan kararnamede yetkiyi ele alması da bizim için bir uyarı olacaktır. O zaman büyük şehirleri terk etmenin, ardından da küçük olanları bırakıp dağlar arasındaki tenha yerlerde, gözlerden uzak evlere çekilmenin zamanı gelmiş olacaktır." Testimonies, cilt 5, 464.

Amerika Birleşik Devletleri'nde yakında yürürlüğe girecek Pazar yasası, "büyük şehirleri terk etmek; ardından da dağlar arasındaki ıssız yerlerdeki inziva evlerine çekilmek üzere daha küçük şehirleri terk etmeye hazırlanmak" için bir uyarı sinyalidir (işaret). Laodikya Adventizmi, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Pazar yasası krizinin, Büyük Mücadele'de sözü edilen "işaret"i yerine getirdiğinin büyük ölçüde farkında değildir. Bu, üç buçuk yılın başındaki "işaret"le örneklenir. Söz konusu "işaret", MS 66 yılında gerçekleşen Kudüs'ün ilk kuşatmasında yerine gelmişti ve yakında gelecek Pazar yasasında yükseltilecek "sancak"ı tipler.

Kudüs'ün fiilî yıkımı MS 70 yılında Titus tarafından gerçekleştirildi ve Titus'un kuşatmasının ilk örneği MS 66'daki Cestius kuşatmasında görülmüştü; çünkü İsa, bir şeyin sonunu her zaman o şeyin başlangıcıyla gösterir. Kaçmak için İsa'nın verdiği "işaret", Titus'un kuşatması değil, Cestius'un başlangıçtaki kuşatmasıydı. Biri başlangıçtaki kuşatmaydı, diğeri sondaki kuşatmaydı.

Kudüs'ün yıkımında tek bir Hristiyan bile ölmedi. Mesih öğrencilerine uyarıda bulunmuştu ve O'nun sözlerine iman edenlerin hepsi vaat edilen işaretini gözlendi. "Kudüs'ün ordular tarafından kuşatıldığını gördüğünüzde," dedi İsa, "onun ıssız kalmasının yaklaştığını bilin. O zaman Yahudiye'de olanlar dağlara kaçsın; onun ortasında bulunanlar da dışarı çıksın." Luka 21:20, 21. Cestius komutasındaki Romalılar şehri kuşattıktan sonra, her şey derhal bir saldırı için elverişli görünürken, beklenmedik bir şekilde kuşatmayı kaldırdılar. Kuşatma altındakiler, başarılı bir direnişten umudu kesmiş, teslim olmak üzereyken, Roma generali görünürde en küçük bir neden olmaksızın kuvvetlerini geri çekti. Ama Tanrı'nın merhametli takdiri, kendi halkının iyiliği için olayları yönlendiriyordu. Bekleyen Hristiyanlara vaat edilen işaret verilmişti ve şimdi, Kurtarıcı'nın uyarısına uymak isteyen herkes için bir fırsat doğmuştu. Olaylar öyle yönlendirildi ki ne Yahudiler ne de Romalılar Hristiyanların kaçışını engelleyebildi. Cestius geri çekilince, Yahudiler Kudüs'ten çıkarak onun geri çekilen ordusunu kovalamaya koyuldular; ve her iki kuvvet de böylece tamamen meşgulken, Hristiyanlar şehri terk etme fırsatı buldular. Bu sırada, onları durdurmaya kalkışabilecek düşmanlardan ülke de temizlenmişti. Kuşatma sırasında Yahudiler Çardak Bayramı'nı kutlamak için Kudüs'te toplanmışlardı ve böylece ülke genelindeki Hristiyanlar rahatsız edilmeden kaçmayı başardılar. Gecikmeden, Şeria'nın ötesinde, Perea diyarındaki güvenli bir yer olan Pella kentine kaçtılar. Büyük Mücadele, 30.

MS 66 yılında Cestius'un Kudüs kuşatması, Mesih'in o tarihteki Hristiyanlar için kayda geçirmiş olduğu uyarı "işaretini" yerine getirdi, fakat MS 70'te Titus'un kuşatması kaçmak için hiçbir "işaret" vermedi. O kuşatma sırasında şehirde hiç Hristiyan kalmamıştı ve o son kuşatma Kudüs'ün yıkımına yol açtı; ve Kudüs'ün yıkımında "bir tek Hristiyan bile ölmedi", çünkü Hristiyanlar o tarihin başında kaçmışlardı.

Yahudi kuvvetleri, Cestius ve ordusunu takip ederek onların artçılarına öyle bir şiddetle saldırdılar ki onları bütünüyle yok etmekle tehdit ettiler. Romalılar geri çekilmeyi ancak büyük güçlüklerle başarabildiler. Yahudiler neredeyse kayıpsız kurtuldular ve ganimetleriyle zafer içinde Kudüs'e döndüler. Ne var ki bu görünürdeki başarı onlara yalnızca kötülük getirdi. Bu, onlarda Romalılara karşı inatçı bir direniş ruhu uyandırdı; bu ruh da kısa sürede kaderi mühürlenmiş şehrin başına tarif edilemez bir felaket getirdi.

"Kuşatma Titus tarafından yeniden başlatıldığında, Kudüs'ün başına gelen felaketler korkunçtu. Şehir, milyonlarca Yahudinin surları içinde toplandığı Fısıh Bayramı sırasında kuşatıldı." Büyük Mücadele, 31.

66 yılındaki Çardaklar Bayramı'ndan 70 yılındaki Fısıh'a kadar üç buçuk yıl vardır; bu da peygamberlik bağlamında bin iki yüz altmış güne tekabül eder. 66 yılından 70 yılına kadar putperest Roma mabedi ve orduyu ayaklar altında çiğnedi; tıpkı Papalık Roması'nın 538 yılından 1798'e kadar kırk iki ay boyunca kutsal kenti çiğnemesi gibi.

Ancak tapınağın dışındaki avluyu dışarıda bırak ve onu ölçme; çünkü o uluslara verilmiştir; ve kutsal kenti kırk iki ay boyunca ayakları altında çiğneyecekler. Vahiy 11:2.

Hem putperest Roma hem de papalık yönetimindeki Roma, Yeruşalim'i bin iki yüz altmış gün (yıl) boyunca çiğnedi; bu da modern Roma'nın, son günlerin ruhsal Yeruşalim'ini simgesel olarak bin

iki yüz altmış gün boyunca çiğneyeceğini ortaya koyar. Bu simgesel dönem, ölümcül yaranın iyileştiği anda, Amerika Birleşik Devletleri'nde yakında çıkarılacak Pazar günü yasasıyla başlayacaktır.

Ve başlarından birinin ölümcül biçimde yaralanmış gibi olduğunu gördüm; ve onun ölümcül yarası iyileşti; ve bütün dünya canavarın ardından hayranlıkla gitti. Ve canavara kudret veren ejderhaya tapındılar; ve canavara da tapınıp, “Canavar gibi kim vardır? Onunla savaşmaya kim güç yetirebilir?” dediler. Ve ona büyük sözler ve küfürler söyleyen bir ağız verildi; ve kırk iki ay sürmesi için ona yetki verildi. Vahiy 13:3-5.

Papalık zulmünün sembolik kırk iki ayı, Pazar yasası krizinin “saati”dir. Bu “saat” bir “işaret” (sancak) ile başlar ve “işaretler” ile sona erer. Pazar yasasında sancağın “işareti”, hâlâ Babil’de bulunan her Hristiyanı, diğer tepelerin üzerine yüceltilmiş (yükseltilmiş) şanlı kutsal dağa kaçmaya sevk edecektir.

Son günlerde, Rab’bin evinin dağı dağların tepesinde kurulacak, tepelerin üzerine yüceltilecek; bütün uluslar ona akacak. Birçok halk gelip şöyle diyecek: “Gelin, Rab’bin dağına, Yakup’un Tanrısı’nın evine çıkalım; O bize yollarını öğretecek, biz de O’nun yollarında yürüyeceğiz.” Çünkü yasa Siyon’dan, Rab’bin sözü Yeruslaim’den çıkacak. Yeşaya 2:2, 3.

Pazar günü ibadetini dayatan ferman çıkınca şehirlerden kaçış, hem 66 yılında Hristiyanların kaçışıyla hem de 538 yılında çöle kaçan kilisenin kaçışıyla örneklendirildi.

Kadın çöle kaçtı; orada Tanrı tarafından kendisi için hazırlanmış bir yer vardı. Orada bin iki yüz altmış gün boyunca beslenecekti. Vahiy 12:6.

Kudüs’ün yıkımı, ilk kuşatmadan son kuşatmaya kadar üç buçuk yıl sürdü; ancak yaklaşan yıkıma dair bir uyarı mesajı yedi yıl boyunca verildi: ilk kuşatmadan üç buçuk yıl önce ve ondan üç buçuk yıl sonra.

İsa Mesih'in Yeruslaim'in yıkımı hakkında verdiği tüm kehanetler harfiyen yerine geldi. Yahudiler O'nun uyarı sözlerinin doğruluğunu yaşadılar: 'Hangi ölçüyle ölçerseniz, size de aynı ölçüyle ölçülecektir.' Matta 7:2.

Felaket ve yıkımı haber veren alametler ve harikalar belirdi. Gecenin ortasında tapınağın ve sunağın üzerinde doğal olmayan bir ışık parladı. Gün batımında bulutların üzerinde, savaşa toplanan savaş arabaları ve savaşçılar tasvir edilmişti. Kutsal yerde gece hizmet eden kâhinler esrarengiz seslerle dehşete kapıldılar; yer sarsıldı ve “Buradan ayrılalım” diye haykıran sayısız ses işitildi. Yirmi adamın bile güçlkle kapatabildiği kadar ağır olan ve sağlam taş döşemeye derinlemesine mihlanmış muazzam demir sürgülerle emniyete alınmış büyük doğu kapısı, gece yarısı, görünür bir etken olmaksızın açıldı. - Milman, Yahudilerin Tarihi, 13. kitap.

Yedi yıl boyunca bir adam, şehre gelecek felaketleri ilan ederek Kudüs’ün sokaklarında aşağı yukarı gidip gelmeyi sürdürdü. Gündüz gece çılgın bir ağıt okur, şöyle haykırırdı: 'Doğudan bir ses! Batıdan bir ses! Dört rüzgârdan bir ses! Kudüs’e ve tapınağa karşı bir ses! Damatlara ve gelinlere karşı bir ses! Bütün halka karşı bir ses!' -Ibid. Bu tuhaf kişi hapsedildi ve kırbaçlandı, ama dudaklarından tek bir şikâyet çıkmadı. Hakaret ve kötü muameleye yalnızca şu karşılığı

verirdi: 'Vay, vay Kudüs'e!' 'Vay, vay onun sakinlerine!' Önceden haberini verdiği kuşatmada öldürülene dek uyarı haykırışı dinmedi. Büyük Mücadele, 29, 30.

70 yılında bizzat Kudüs'ün nihai yıkımından önce, "felaket ve uğursuz akıbeti" bildiren "işaretler ve mucizeler" görüldü. Uyarı "işaretleri", ilk kuşatmadan önce üç buçuk yıl boyunca ve yıkıma götüren üç buçuk yıl boyunca ortaya çıktı. Yaklaşan yıkımı belirleyen "işaretler" (çoğul olarak), "kaçmaya dair uyarı işareti" değil, sınama süresinin yakında kapanacağına dair bir beyandı.

538'den 1798'e kadar ruhsal Yeruslaim'in ayaklar altına alınışı sırasında, kaçma uyarısının "işareti", "ıssızlığın iğrençliği"nin, "günah insanı"nın "mahvoluşun oğlu" olarak "açığa çıkarıldığı" zamandı; "Tanrı diye adlandırılan ya da kendisine tapınılan her şeyin karşısında durur ve hepsinin üzerine kendini yüceltir; öyle ki Tanrı'nın tapınağında Tanrıymış gibi oturarak kendini Tanrı olarak gösterir."

Öyleyse, peygamber Daniel'in sözünü ettiği ıssız bırakan iğrençliğin kutsal yerde durduğunu gördüğünüzde (okuyan anlasın.) Matta 24:15.

O dönemin Hristiyanları o "işareti" fark ettiklerinde, bin iki yüz altmış yıl boyunca çöle kaçtılar.

Sadık kalmak isteyenlerin, rahiplik kisvelerine büründürülerek kiliseye sokulan aldatmacalar ve iğrençlikler karşısında dimdik durabilmeleri çetin bir mücadeleyi gerektiriyordu. Kutsal Kitap imanının ölçütü olarak kabul edilmiyordu. Din özgürlüğü öğretisi sapkınlık sayılıyordu ve onu savunanlar nefretle karşılanıp takibata uğratılıyorlardı.

Uzun ve çetin bir mücadeleden sonra, sadık azınlık, eğer o hâlâ yalan ve putperestlikten kurtulmayı reddederse, sapmış kiliseyle her türlü birlik bağına koparmaya karar verdi. Tanrı'nın sözüne itaat etmek istiyorlarsa ayrılığın mutlak bir gereklilik olduğunu gördüler. Kendi ruhları için ölümcül olan hatalara göz yummaya da, çocuklarının ve torunlarının imanını tehlikeye atacak bir örnek teşkil etmeye de cesaret etmediler. Barış ve birliği temin etmek için, Tanrı'ya sadakatle bağdaşan her türlü tavizi vermeye hazırıldılar; ancak ilke feda edilerek elde edilecek bir barışın bile çok pahalıya mal olacağını düşünüyorlardı. Eğer birlik ancak hakikat ve doğruluktan ödün verilerek sağlanabiliyorsa, varsın ayrılık, hatta savaş olsun. Büyük Mücadele, 45.

Papalık zulmünün bin iki yüz altmış yıllık süresinin sonuna yaklaşırken "işaretler" (çoğul olarak) vardı ve putperest Roma'nın bizzat Yeruslaim'i çiğnediği bin iki yüz altmış günün sonundaki "işaretler"de olduğu gibi; o "işaretler" kaçmayı gerektiren işaretler değildi.

Kurtarıcı gelişinin işaretlerini verir; dahası, bu işaretlerden ilkinin ne zaman görüneceğini de belirler: "O günlerin sıkıntısından hemen sonra güneş kararacak, ay ışığını vermeyecek, yıldızlar gökten düşecek ve göklerin güçleri sarsılacak; o zaman gökte İnsanoğlu'nun işareti görünecek; o zaman yeryüzündeki bütün kabileler yas tutacak ve İnsanoğlu'nu göğün bulutları üzerinde güç ve büyük görkemle geldiğini görecekler. Ve O, meleklerini gür bir borazan sesiyle gönderecek, onlar da Onun seçtiklerini dört rüzgârdan, göğün bir ucundan öbür ucuna kadar toplayacaklar."

Büyük papalık zulmünün sonunda, Mesih şöyle bildirdi: güneş karartılacak ve ay ışığını vermeyecek. Ardından, yıldızlar gökten düşecek. Ve O şöyle der: 'İncir ağacından bir benzetme öğrenin; dalı henüz körpeyken ve yaprak verdiğiinde, yazın yakın olduğunu bilirsiniz; aynı şekilde siz de, bütün bunları gördüğünüzde, O'nun yakın, hatta kapıda olduğunu bilin.' Matta 24:32, 33, kenar notu.

Mesih gelişinin belirtilerini vermiştir. Yakın olduğunda, hatta kapıda olduğunda bunu bilebileceğimizi bildiriyor. Bu belirtileri görenler için şöyle der: 'Bütün bunlar gerçekleşmeden bu kuşak geçmeyecek.' Bu belirtiler ortaya çıktı. Artık kesin olarak biliyoruz ki Rab'bin gelişi yakındır. 'Gök ve yer geçip gidecek,' diyor, 'ama benim sözlerim asla geçmeyecek.' Çağların Arzusu, 631, 632.

Papalık Roma tarafından "Yeruşalim'in çiğnenmesinin üç buçuk yılı" sona ererken, Mesih'in gelişine işaret eden ve Millerci tarihi başlatan bir dizi "işaret" ortaya çıktı. Millerci tarih son günlerde harfine kadar aynen tekrarlanacaktır. "Büyük papalık zulmünün kapanışında" görülen o "işaretler", putperest Roma'nın 66'dan 70'e Yeruşalim'i çiğnediği üç buçuk yılın kapanışında görülen "işaretler" tarafından tiplenmişti. Bu nedenle, iki şahit esasına dayanarak, modern Roma tarihindeki kaçmaya yönelik uyarı işareti olan büyük depremin saatinde kaldırılacak sancağa dair bir "işaret" olacak ve ayrıca son günlerde modern Roma'nın zulüm döneminin kapanışında meydana gelecek "işaretler" (çoğul) de olacaktır.

Bu incelemeyi bir sonraki makalede sürdüreceğiz.

Luka'nın 21. bölümünü okuyun. Orada Mesih şu uyarıyı yapar: "Kendinize dikkat edin; yoksa yürekleriniz oburluk, sarhoşluk ve bu yaşamın kaygılarıyla ağırlaşır ve o gün üzerinize habersizce gelir. Çünkü o, bütün yeryüzünde yaşayanların hepsine bir tuzak gibi gelecektir. Öyleyse uyanık durun ve her zaman dua edin ki, bütün bunlardan kaçıp kurtulmaya ve İnsanoğlu'nun huzurunda durmaya layık sayılabilesiniz" (Luka 21:34-36).

Zamanın alametleri dünyamızda yerine geliyor, ama yine de kiliseler genel olarak uyku halinde gösteriliyor. Çağrı, 'İşte damat geliyor; onu karşılamak için dışarı çıkın' diye geldiğinde, lambalarında yağ olmadığını fark eden akılsız bakirelerin yaşadıklarından ibret almayacak mıyız? Onlar yağ satın almaya giderken, damat bilge bakirelerle birlikte düğün şölenine girdi ve kapı kapandı. Akılsız bakireler ziyafet salonuna vardıklarında beklenmedik bir retle karşılaştılar. Şölenin sahibi, 'Sizi tanımıyorum,' dedi. Gecenin karanlığında, ıssız sokakta dışarıda ayakta kaldılar. El Yazmaları Yayınları, cilt 15, 229.